

Austatud härra president,
ekstsellentsid,
Ungari ja Eesti sõbrad!

Kui Eesti suursaadik Karl Tofer 1928. aastal Budapestis volikirju üle andmas käis, kirjeldas ta oma muljeid järgmiselt: "soe ja südamluk vastuvõtt, mis mulle nii ametliku kui mitteametliku Ungari poolt osaks sai, näitab, et Eesti saadik on Ungaris *persona gratissima*." Kaheksakümmend aastat hiljem tunnetan ma Eesti riigipeana sedasama soojust ja külalislahkust, mis pole aastatega põrmugi jahtunud.

Hoolimata suuremate ja võimsamate naabrite ambitsioonidest, ei ole vahepeal rohtunud rada kunagi päriselt kinni kasvanud, sest veri/*ver* (ungari k), on meil ühine.

Ajaloo võib tuua kümneid ja sadu näiteid kahe rahva – madjarite ja maarjamaalaste - kokkupuutepunktidest. Lubage mul täna õhtul esile tõsta paari sündmust lähiajaloo, mis on eredalt mõlema rahva mällu sööbinud. Nii tähistati Ungaris tänavu augustis laialdaselt kahekümne aasta möödumist Pan-Euroopa piknikust ja otsusest avada piir idasakslaste pääsuks Austriasse. Eestis meenutati samal ajal Balti ketti, milles 20 aastat tagasi sõlmusid üheks eestlaste, lätlaste ja leedulaste käed, et koos vastu astuda Molotovi-Ribbentropi paktist sündinud ajaloolise ebaõigluse ning Nõukogude impeeriumi ülemvõimu vastu.

Nimetatud sündmused tõukasid käima arengu, mis lõpptulemusena viis uue koidiku saabumisele Ida-Euroopas ja Euroopa demokraatliku ühinemiseni.

Nobeli kirjanduspreemia laureaat Imre Kertész on sügavalt traagilise isikliku läbielamise kaudu kirjeldanud enda elu "Ajaloolt tagasi võtmise" ränki kogemusi. Sarnase elluärkamise on läbi teinud ka mõlemad riigid. Läbitud katsumustest hoolimata või just nende tõttu, ei ole meil nappinud tuleviku-usku ega töötamist parema homse nimel.

Samasugune ühise eesmärgi poole püüdlemine iseloomustab Eesti ja Ungari suhteid ka partneritena Euroopa Liidus ja NATO-s. Üksmeel paljudes Euroopa Liidu küsimustes, nagu laienemine, idapartnerlus ja Lissaboni strateegia, soodustab koostegutsemist veelgi.

Lubage mul soovida Ungarile edu jõudsalt läheneva esimese Euroopa Liidu eesistumise ettevalmistamisel. Kuigi 2011. aastani on veel mõnevõrra aega, näitab Ungari juba täna suurt aktiivsust eesistumissihtide seadmisel ja uute ideede väljapakumisel, nagu seda on ka Doonau strateegia. Eesti ja Ungari jõupingutused Euroopa Liidu makro-regionaalsete algatuste, sealhulgas Läänemere ja Doonau strateegiate loomisel ja elluviimisel, annavad tunnistust mõlema riigi tahtest jagatud vabadusi täiel määral rakendada. Selleks sunnivad meid ajaloo ühised õppetunnid. Samal põhjusel toetame ka demokraatia ja vabaduste sfääri laiendamist rahvastele ja riikidele, kes sinnapoole teel ning ise selleks valmis.

Liitlastena Põhja-Atlandi Lepingu Organisatsioonis osaleme meie ühist julgeolekut kindlustavatel missioonidel. Sel eesmärgil oleme ühendanud oma jõud missioonil Afganistanis ning osaleme ka NATO Strateegilise õhutranspordi initsiatiivis, mille üks võtmepunktidest – C-17 Globemaster transpordilennukite kodulennuväli - paikneb alates tänavu suvest Ungaris Papa lähedal. Mul on väga hea meel, et osaleme selles Ungarile, Eestile ja kogu NATO-le olulises algatuses koos ja jagame ka selle õnnestumiseks vajalikku rahalist koormat. See on näide koostööst, mida tuntakse vaid ühises peres.

Kuid lõimumine euro-atlandi struktuuridesse ei ole lisanud mitte ainult meie poliitilist ja kaitsekoostööd, vaid kindlustanud ka meie keelelis-kultuurilist iseolemist tugevamalt kui eales varem. Meie positsioon 21. sajandi Euroopas annab meile võimaluse ja ühtlasi endisest suurema kohustuse toetada mujal, eeskätt Vene Föderatsioonis elavate soome-ugri rahvaste püüdlusi säilitada oma identiteeti.

Ungaris on soome-ugri rahvaste keele ja kultuuri toetamiseks ellu kutsutud Collegium Fenno-Ugricum, Eestis Fenno-Ugria Asutus ning Hõimurahvaste toetamise programm, mille raames omandab tänavu Eesti kõrgkoolides haridust ligi poolsada hõimurahvaste õppurit.

Eesti ja Ungari tihedate keele- ja kultuurisuhete juures, mis said alguse juba ülemöödunud sajandi keskpaigas, on heameel, et ka poliitilised suhted on muutunud sama dünaamilisteks.

Seejuures on kujunenud heaks tavaks, et mõlema riigi presidendid võtavad vähemalt korra oma ametisoleku aja jooksul esindusliku delegatsiooni ühes ning leiavad riigivisiidi pidulikus kuues tee hõimurahva juurde.

Soovin teile, härra president Sólyom, Eesti Vabariigi, kõigi siinolijate ja minu enda poolt õnne ja kordaminekuid!